

Θαύματα στην Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σε σημειώσεις παλαιού Γρηγοριάτου, του γέροντος Ιωακείμ, αναφέρονται στοιχεία από αξιοθαύμαστα σημεία πού συνέβησαν στη Μονή. Ο ίδιος, είτε υπήρξε αυτόπτης μάρτυς, είτε τα άκουσε από παλαιότερους. Διορθώθηκε κάπως η γλώσσα και η σύνταξη του κειμένου. Φέρονται σε φώς, για να επιβεβαιωθεί η αγάπη του Θεού

και των αγίων του προς εμάς, η οποία άλλωστε έχει χίλιους δύο άλλους τρόπους να αποκαλυφθεί.

*...Απεφάσισα οριστικά πλέον, κι αναχώρησα κρυφά για το Άγιον Όρος. Έφθασα αισίως. Περιερχόμενος δε και επισκεπτόμενος πολλές Μονές και Σκήτες, μελέτησα επισταμένως τον τρόπο διαβιώσεως. Τέλος, αφού συνέλεξα αρκετές χρήσιμες πληροφορίες, αποφάσισα να κοινοβιάσω στην Ιερά Μονή του Οσίου Γρηγορίου.

Πριν να μπω στη Μονή, κουρασμένος καθώς ήμουν, πήγα και κοιμήθηκα σ' ένα απόκρημνο και δύσβατο μέρος, λίγο παραπάνω από το Γυφταριό, πούχε λίγη σκιά. Μάτια όμως προσπαθούσα να κοιμηθώ. Ύπνος δεν ερχόταν. Λογισμοί επί λογισμών, σκέψεις επί σκέψεων αλληλοσυγκρούονταν και με αναστάτωναν. Ο πειρασμός έβαζε κάθε δυνατή προσπάθεια, ενεργώντας σατανομεθοδικά για να με αποτρέψει. Τελικώς, καταβεβλημένος από την ψυχική πάλη, ενόμισα πώς έφτασε επί τέλους ο ύπνος. Οπότε, «τί το ορώμενον;». Στεκόταν από πάνω μου ένας υπέργηρος μοναχός με σεβάσμια, επιβλητική, βιβλική μορφή, με γενειάδα ως τα γόνατα, με ιλαρό βλέμμα, και μου λέει: «Τί κάθесαι εδώ έξω, παιδί μου, και βασανίζεσαι από σκέψεις και λογισμούς; Σήκω και πήγαινε μέσα στο Μοναστήρι». Σηκώθηκα στο πρόσταγμά του αμέσως με την πρόθεση να τον παρακαλέσω να με οδηγήσει εκείνος. Αλλά που ο γέροντας! Άφαντος!

Ταράχτηκα με το γεγονός, και διερωτήθηκα ποιος νάταν άραγε ο μυστηριώδης γέροντας πού κατόρθωσε σε τέτοια ηλικία ν' ανέβει σ' εκείνο το δύσβατο μέρος, στο οποίο κι εγώ μετά βίας ανέβηκα. Μ' αυτές τις σκέψεις (οι προηγούμενες άτακτες και σατανικές σαν καπνός διαλύθηκαν) έφυγα τρέχοντας, μπήκα στο Μοναστήρι, παρουσιάστηκα ευθύς στον όντως όσιο Καθηγούμενο, και του γνωστοποίησα τον πόθο και το σκοπό μου, καθώς και το προηγούμενο γεγονός με το σεβάσμιο γέροντα.

Τότε ο Καθηγούμενος, με καταφανή συγκίνηση, με οδήγησε μπροστά σε μια εικόνα και με ρώτησε: Αυτός είναι ο γέροντας πού σου παρουσιάστηκε;». «Ναι, ναι, αυτός είναι!» απάντησα κατάπληκτος. Ήταν πράγματι ο γέρων Ιωακείμ, ο νέος κτίτωρ της Μονής, με την εξαιρετικώς επιμήκη γενειάδα, την οποίαν απέκτησε θαυματουργικώς, όντας έκ φύσεως αγένειος.

* Όταν μετά από αρκετούς μήνες έγινε η κουρά μου, μετά από πολλή κούραση μα και πολλή κατάνυξη, θέλησα λίγο να αναπαυθώ. Πριν όμως κοιμηθώ, κάποιος ανοίγει την πόρτα του κελλιού μου τελείως αντικανονικά, χωρίς να πει το συνηθισμένο: «Δί' ευχών των αγίων Πατέρων ημών...». Μπήκα ξαφνικά σε σκέψεις, και αισθάνομαι μια τρομερή δυσοσμία, αφόρητη. Βλέπω τότε από πάνω μου τον απρόσκλητο επισκέπτη. Τί φοβερό και φρικιαστικό θέαμα! Ήταν ο ίδιος ο σατανάς. Τερατόμορφος, κερασφόρος, πυρίπνους, πυρόφθαλμος, δασύτριχος, με νύχια

μακρυά. Με κύτταξε βλοσυρά και αγριεμένα, και μου είπε γελώντας σαρκαστικά: «Ε! Ε! Τί ήλθες βρε να κάνεις κι εσύ εδώ; Τώρα θα σου δείξω εγώ». Άπλωσε το χέρι πάνω στο στήθος μου, μα το τράβηξε αμέσως, βγάζοντας ένα φριχτό ουρλιαχτό: «Άααα». Άθελα του είχε αγγίξει τον τίμιο Σταυρό πού κρεμόταν στο στήθος μου. Εξαφανίστηκε ευθύς, αφήνοντας πίσω του μια ανυπόφορη δυσοσμία.

* Έναν καιρό ενέσκηψε στη Μονή επιδημική γρίπη πού προσέβαλε τους πιο νέους και πιο γερούς, άλλους ελαφρά, άλλους βαριά. Εγώ προσεβλήθην ελαφρά. Σαν αρρώστησε κι ο μάγειρας, μου ανέθεσαν να τον αντικαταστήσω. Τελείως αδαής μαγειρικής, ανέλαβα τη διακονία υπό την καθοδήγηση του μαγείρου, του πατρός Υπατίου, έχοντας ευτυχώς πεπειραμένο παραμάγειρο ένα δόκιμο πραότατο, απλούστατο, άκακο σαν αρνί.

Κάποια μέρα τον έστειλα στον κήπο να μαζέψει κηπουρικά για το μαγείρεμα. Μα ύστερ' από λίγο, σχεδόν αμέσως, επέστρεψε ασθμαίνοντας, περίτρομος, χωρίς κηπουρικά. Σαν τον ρώτησα τί συνέβαινε, μου είπε πώς στο μονοπάτι πού πάει για τον κήπο βρισκόταν ένα πολύ μεγάλο και φοβερό φίδι, και γιαυτό τρόμαξε κι επέστρεψε τροχάδην, κάθιδρος και πνευστιών.

Όμως η πράξη του ήταν αντίθετη προς τον απαράβατο κανόνα της «τυφλής υπακοής». Τόπα στο Γέροντα. Εκείνος τον ενουθέτησε, τον ενθάρρυνε, τούδωσε την ευλογία του, και τον έστειλε στη διακονία χωρίς δισταγμούς και φόβους. Γεμάτος θάρρος ο δόκιμος έτρεξε, μάζεψε, κι επέστρεψε πασίχαρος. Όταν τον ξαναρώτησα τί συνέβη, μου είπε πώς το φίδι ήταν εκεί, αλλά ψόφιο!

[Συνεχίζεται]